

ת"פ 55583/07/18 - מדינת ישראל, תביעות ירושלים נגד משה שמעון (עציר)

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 55583-07-18 מדינת ישראל נ' שמעון(עציר)
ת"פ 62183-08-19 מדינת ישראל נ' שמעון(עציר)
תיק חיצוני: 261565/2018

בפני כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
המאשימה מדינת ישראל תביעות ירושלים
נגד
הנאשם משה שמעון (עציר) ע"י ב"כ עו"ד שרון מילר

החלטה

האם לאפשר קבלת הצהרת נפגעת עבירה באיחור?

מחר, 20.5.2020, צפוי להישמע גזר דינו של הנאשם.

ביום 10.5.2020 נשמעו לפניי הראיות והטיעונים לעונש.

ביום 14.5.2020 הגישה המאשימה בקשת רשות להגשת הצהרת נפגעת עבירה לפי סעיף 18 לחוק זכויות נפגעי עבירה, התשס"א-2001 (להלן - **החוק**), שלא הייתה בידה טרם הדיון. בהקשר זה ציין ב"כ המאשימה, כי מספר ימים טרם מועד הטיעונים לעונש, ניסה ליצור קשר עם המתלוננת על-פי פרטי ההתקשרות שהיו בתיק החקירה. לטלפון ענתה נכדה של המתלוננת שהסבירה, כי המתלוננת היא תושבת ארצות הברית, ואינה תושבת ישראל. הנכדה "תיווכה" בין ב"כ המאשימה למתלוננת, ובסופו של דבר, הגישה המתלוננת למאשימה מכתב שכותרתו "הצהרתה של ד"ג" (Statement of D.N). (התרגום והקיצור אינו במקור) מיום 6.5.2020, כשבתחתית המסמך מופיע שמה של המתלוננת ללא חתימה. אלא שהצהרה הגיעה לידי ב"כ התביעה רק לאחר מועד שמיעת הטיעונים לעונש.

הסניגור מתנגד לבקשה, משום שלדידו, אין מדובר ב"תצהיר" שכן לא נחתם, ואף אם היה נחתם, לא אומתה החתימה הנדרש; מועד כתיבת ההצהרה הקדים ב-4 ימים את מועד הטיעונים לעונש ולכן לא ברור מדוע לא הוצגה במועד הטיעונים עצמם; אף בחינת תוכנה של ההצהרה אינו מעלה ואינו מוריד מטיעוני הסניגור לעונש ביחס למתחם הענישה ומיקום הנאשם בתחתיתו.

לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים, סברתי כי ניתן לקבל את הצהרת נפגעת העבירה, אם כי יוענק לה משקל נמוך מזה שהיה ניתן לה, לו הייתה מוגשת במועד ועל-פי תקנות זכויות נפגעי עבירה, התשס"ב-2002 (להלן - **התקנות**).

ראשית, בניגוד לטענת הסניגור, מלשון סעיף 18 לחוק ולשון תקנה 11 לתקנות, אין מדובר ב"תצהיר" כמובנו בסעיף 15 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971, הדורש אימות חתימה ואזהרה ע"י המוסמך לעשות כן, אלא מדובר ב"הצהרה" בכתב, שלפי טופס 2 לתקנות, צריכה להיות חתומה ע"י נפגע העבירה, כשהוא מצהיר שדבריו הם אמת.

שנית, עם זאת, צודק הסניגור כי בניגוד להוראות תקנה 11 וטופס 2 לתקנות, נפל פגם בכך שההצהרה אינה חתומה חתימה של ממש. אלא שנוכח חזקת התקינות המנהלית, והעולה מהבקשה המפורטת של המאשימה, אני סבור שאין לחלוק את אותנטיות ההצהרה, דרך עריכתה (כתיבתה ע"י המתלוננת), והעברתה לתביעה באמצעות נכדתה, לרבות הקשיים בהעברתה מחו"ל, הגם שצריכה הייתה להיות חתומה כמקובל, בכתב ידה של המתלוננת.

שלישית, תכליתה של הצהרת נפגעת העבירה היא מתן אפשרות לנפגעת להשמיע את קולה, כאשר שיתופה בהליך הפלילי "מותנה בהבנה ובהתייחסות לבעיות הקורבנות, הוא אינטרס חיוני של מדינות העולם לחיזוק מלחמתן בעבריינות" [הצעת חוק זכויות נפגעי עבירה בהליך הפלילי, התשס"א-2001, **הצעות חוק 2978**, כ"ח בשבט התשס"א, (21.2.2001)]. מדובר בזכות מהותית המתאזנת עם זכותו של נאשם להליך הוגן, ויש לה חשיבות בהבאת מרבית הקולות לפני בית המשפט, האמון על שקילת מירב השיקולים הרלבנטיים בעת גזירת העונש. מזווית ראייה זו, בהתחשב בתגובתו המנומקת של הסניגור גם לגופה של ההצהרה, נדמה כי נשמר גם האינטרס של הנאשם להגיב על הראיה האמורה.

נוכח האמור, אני מקבל את ההצהרה, הגם שהמשקל שיינתן לה נמוך. ככל שהצדדים יבקשו להשלים טיעוניהם מחר בהקשר זה, הדבר יתאפשר.

נא לשלוח לצדדים בדחיפות.

ניתנה היום, כ"ה אייר תש"פ, 19 מאי 2020, בהעדר הצדדים.